

Kapitein op de Logos Hope

Koersen op Gods kompas

Logos Hope is in het land. Het vierde zendingsschip van Operatie Mobilisatie (OM) ligt een maand aan wal en kiest eind maart het ruime sop. De 350 opvarenden uit 45 landen bezoeken derdewereldlanden om kennis, hulp en hoop te brengen. ‘Visie’ sprak in de haven van Harlingen met de Hollandse kapitein Dirk Colenbrander.

Als we de smalle loopplank achter ons hebben gelaten, heet de vriendelijke Indiër Jason ons welkom. In de ontvangstruimte bekijkt een groep bezoekers een videopresentatie. Kapitein Dirk Colenbrander – 35, gekleed in een marineblauwe trui met de nodige rangen op zijn schouders – leidt ons even later naar zijn kamer, enkele verdiepingen hoger. Een Duitser hangt net een levensgrote foto met de kapitein aan het roer op. Colenbrander lacht erom. “Dat is wel raar, ja. Als ik nou een knap fotomodel was... Aan de andere kant heeft het wel een doel: bezoekers krijgen te horen dat het de kapitein is die al sinds zijn 8^e als zende-

ling wilde varen; God heeft mij al die tijd geholpen en het verlangen in stand gehouden. Diezelfde God heeft een plan met iedereen. Als deze foto dat doel dient, prima.”

Posters

Net zo bescheiden als de kapitein zelf, is zijn hut. De ruimte van formaat ‘studentenkamer’ is gevuld met een bedbank waar matrassen onder liggen, een bureautje met laptop en een klein kookgedeelte. Aan de muur hangt een bedlampje met een kaartje: ‘Hij is altijd bij je.’ Het kamertje ernaast is voor zijn twee dochters, Eva en Linde. Wie de deur uitloopt, betreedt meteen publiek terrein. Is er nog wel sprake van enige privacy voor Colenbrander en zijn gezin? “Ja en nee,” antwoordt hij. “Als we beneden in de eetzaal eten, en de kinderen willen niet luisteren, dan kijkt de hele wereld mee. Maar je weet waar je het voor doet; ik had ook op de commerciële vaart kunnen werken.”

Dat laatste is voor Colenbrander echter

Kapitein Dirk Colenbrander.
Inzet: Dirk's vrouw Hilde en hun kinderen Eva en Linde.

nooit een optie geweest. Al op zijn 8e vertelt hij zijn ouders dat hij stuurman wil worden, én zendeling. “Ik wist niet eens dat dit kon; had nooit van OM-schepen gehoord. Ik kom uit de Gelderse Achterhoek, daar is geen zeevaart. Bij een tante van mijn vader zat iemand in de kerk die op de Doulos (het andere schip van OM, red.) zat. Toen ik van die schepen hoorde, heb ik God beloofd: ‘Als ik later groot ben, ga ik voor U als stuurman varen op de Logos.’”

De dan nog steeds 8-jarige Dirk stuurt de hele bemanning van de Logos een handgeschreven brief. Een Nederlandse derde stuurman stuurt een brief en wat posters terug; als Dirk zijn best doet, kunnen ze hem straks goed gebruiken. Een lang-

durige briefwisseling volgt. Dirk maakt ondertussen tekeningen van schepen en nodigt de hele school uit om die in de garage te komen bekijken. Een kwartje entree, de opbrengst gaat naar Operatie Mobilisatie.

Roest

Hoe komt het dat de kapitein al zó jong het verlangen had om mensen over God te vertellen? Colenbrander weet het niet zo. “Ik begreep toen al wel uit de Bijbel dat het zonder God ophoudt. Maar er hingen bijvoorbeeld geen foto's van zendelingen in onze kerk. Wel stond er een bus met ‘zending’ erop, waar ik altijd braaf mijn geld in stopte.”

Dan schrijven we 1983. De Logos komt

naar Scheveningen. “Ik zou mijn pen-vriend gaan ontmoeten, maar dat ging niet door omdat zijn vader ziek werd. Wel ontmoette ik een andere Nederlandse

‘Als ik later groot ben, ga ik voor U als stuurman varen op de Logos’

stuurman. Zijn hut was nog veel kleiner dan deze, maar ik vond het nog steeds geweldig! Zending is opoffering,” zegt hij met een halfserieuze ondertoon. De zeevaartschool lonkt, maar dan gebeurt er iets onverwachts: in 1988, vlak voor Dirks vertrek naar deze school, loopt

de Logos op de rotsen. Hij verwoordt zijn gedachten van dat moment: “‘Gods schip, hoe kan dat gebeuren?!’ Direct werd er vanuit de hele wereld geld ingezameld voor de Logos 2, die vervolgens in Amsterdam kwam, waar ik een tijdje op dit

De Logos Hope ligt nog tot 30 maart in Scheveningen, waarna het schip vertrekt naar Edinburgh (Schotland).

schip heb gewerkt. Daar ontmoette ik ook die derde stuurman, met wie ik daarvoor schreef. Ik heb er roest gebikt, geschilderd en de internationale sfeer geproefd. Ook ervoer ik hoe men daar alles in gebed bracht. Zo werd het verlangen in stand gehouden.”

Kaartje

Dirk is 28 jaar als hij zijn vaarbevoegdheid haalt en als kapitein mag varen. In 2003 stapt de familie Colenbrander aan boord van de Logos 2. Een jaar later koopt OM voor 3,6 miljoen een schip dat als veer bij de Farøer Eilanden voer. Het schip is in de jaren erna verbouwd, gerenoveerd en zeeklaar gemaakt, en nu is het zendings- en boekenschip Logos Hope dan eindelijk een feit. Totale kosten: achttien miljoen euro.

Dirk, die eind 2007 aan boord komt van de Logos Hope, vaart in alles op Gods kompas; in alle keuzes die hij moest maken, is het ‘Hij is altijd bij je’-kaartje realiteit voor hem geweest. Toch moest hij zelf knopen doorhakken. “Je krijgt geen briefje uit de hemel of een e-mail uit het niets. Maar toen we eenmaal de keuze hadden gemaakt om te gaan varen, kregen we bevestigingen dat we op de goede weg zaten.”

Ministers

Een schip waar 350 mensen uit 45 landen maandenlang op elkaars lip zitten, lijkt een vruchtbare bodem voor conflicten. En ook al gaat het soms tijden goed en doet men breed lachend de vuilste karweitjes, Colenbrander heeft er inderdaad wel eens tussen moeten springen. “Ik ben dan bijna een maatschappelijk werker, en daar heb ik dan weer niet voor geleerd.

Op die momenten bid ik: ‘Heer, help me om rustig te blijven, beide kanten te begrijpen en een weg te vinden.’” Conflicten moeten snel worden opgelost, want de opvarenden komen elkaar constant tegen. En misschien zitten ze de dag na een ruzie wel in hetzelfde evangelisatieteam. “Overigens valt het hier op dat Nederlanders heel direct zijn. Aziaten hebben daar soms moeite mee – zij blijven altijd vriendelijk.” Er zijn meer hobbels te nemen voor de kapitein van Logos Hope. “Als gezin lever je veel privacy in; eigenlijk ben ik 24 uur per dag op m’n werk. Bovendien komen er vooral voor passagiersschepen steeds meer regels, terwijl ik meer houd van ‘de handen uit de mouwen steken’. Soms ben

Conflicten moeten snel worden opgelost, want ze komen elkaar constant tegen

ik meer aan het managen, dan lekker aan het varen. Ik heb wel momenten gehad waarop ik dacht: ‘Wat doe ik hier?’ De zonnige kanten van zijn werk houden hem overeind. “Ik ontmoet veel belangrijke mensen, zoals ministers en gouverneurs. Ze vragen vaak hoe ik hier terecht ben gekomen, waarmee ze eigenlijk vragen wat God in je leven heeft gedaan. In Chili gaf het ministerie van Toerisme de hele bemanning een tripje cadeau naar Altiplano; we gingen met drie bussen naar een meer op 4,5 kilometer hoogte. Vulkanen met witte toppen staken boven het meer uit, ongelooflijk mooi!” Gods schepping en voorziening – twee

belangrijke thema’s voor de kapitein. Hij herinnert zich die keer dat er weer een grote rekening openstond, maar er geen geld was. “Toch wás het geld er op het moment dat de rekening betaald moest worden – alleen maar omdat we aan het bidden waren. En het is ook mooi dat mensen uit Nederland zo betrokken zijn; net hebben we bijvoorbeeld aardappels gekregen; pallets vol!”

Kassa’s

Tijd om de Logos Hope te verlaten. Op weg naar de uitgang passeren we een immense bibliotheek met talloze kassa’s. Uitgeverijen bieden hun materialen aan en zelfs de bekende auteur Randy Alcorn geeft zijn boeken weg om Operatie Mobilisatie te steunen. Via een grote ruimte met tafels en stoelen – straks vormt dit het Internationaal Café – komen we bij de uitgang, waar de bemanning ons in vriendelijk Engels een goede terugreis wenst. De familie Colenbrander blijft voorlopig, maar waarschijnlijk geen tientallen jaren meer. Tot hun 12e kunnen de kinderen professioneel onderwijs aan boord krijgen, daarna wordt het lastig. Bovenal wil de kapitein zich laten leiden door de Schepper van de zee. “We willen dáár zijn waar God ons wil hebben en waar ons hart ligt. Ik denk ook dat Hij bepaalde verlangens in je hart kan leggen; Hij maakt duidelijk wat de volgende stap is. Sommigen merken dat heel duidelijk – dat zou ik ook wel willen. Maar vaak is het gewoon keuzes maken, of je intuïtie volgen. Ze zeggen wel eens: ‘Als je geroepen bent de zending in te gaan, moet je ook heel zeker weten dat je geroepen bent om er weer uit te stappen.’”

‘We willen dáár zijn waar God ons wil hebben’

www.nl.om.org

TEKST: Wilfred Hermans

FOTO’S: Gert-Jan van der Tuuk